

"ОҒ, ТА
2.А ЕТ!"

FEBRUAR 2021

VSEBINA

UVOD	2
NAŠ PROSTI ČAS	3
ŠOLANJE NA DALJAVO	6
NAJLJUBŠE PRAVLJICE	11
LJUBEZENSKA PISMA	19
PESMI.....	21
NOVOLETNE ŽELJE NAŠEGA RAZREDA	27
OB KULTURNEM PRAZNIKU RAZMIŠLJAMO O PREŠERNU	29

UVOD

Eno pomembnih področij pedagoškega dela je vzpodbujanje ustvarjalnosti dijakov v najširšem pomenu besede. Še posebej velja poudariti besedno ustvarjalnost, tako v smislu razvijanja besedišča kot pisanja različnih umetnostnih in neumetnostnih besedil, kar je pomembna popotnica za študij ali poklicno pot. V svoji dolgoletni pedagoški praksi sem spoznala, da ni univerzalnega »recepta«, kako navdušiti dijake za tovrstno ustvarjalnost. In ker se zgodijo izjeme, je tolikšno večje navdušenje tudi z moje strani.

Pred vami je razredno glasilo 2. a ET, ki so ga poimenovali »Oh, ta 2. a ET«. Glavni urednici, Tjaša in Mia, sta prevzeli pomembno nalogo – vsebinsko in oblikovno ureditev publikacije, ki vsebuje zelo različna besedila: od poskusov literarnega ustvarjanja do prispevkov ob dnevu branja, razmišljanj, želja, poročil, aktualnih dogodkov. Že lansko šolsko leto, predvsem v času epidemije, sem začela pri slovenščini zbirati različne naloge, ki so pritegnile mojo pozornost. Nastala je ideja o razrednem glasilu, nato nas je jeseni ponovno doletelo delo od doma in mislila sem, da se načrti ne bodo uresničili. S Tjašo in Mio sem se o tem pogovarjala in predlagala sem ju kot urednici, kar sta z veseljem sprejeli. Moja naloga je bila predvsem svetovanje in lektoriranje. Želela sem, da bi bilo razredno glasilo 2. a ET prava podoba ustvarjalnosti dijakov in tudi prerez njihovih stališč o različnih sodobnih vprašanjih.

Upam, da boste prijetno presenečeni ob branju in odkrili še neznana področja ustvarjalnosti dijakov, ki spodbujajo tudi nas, njihove učitelje in mentorje.

Majda Malik

Čar našega poklica so med drugim tudi nenehna prijetna presenečenja. Dijaki nas dnevno presenečajo, predvsem v svoji razigranosti, ustvarjalnosti, novih, včasih "norih" idejah ... Moj največji strah v tem času korona krize je bil, da bo njihovo ustvarjalnost okrnila, ali pa celo zadušila ta kovinska škatla, ki ji rečemo računalnik. Škatla, ki je postala nadomestilo za pouk in druženje z vrstniki. A pred sabo imam dokaz, da se 2. A ET ne da!

Z velikim veseljem sem prebrala prvo glasilo mojega razreda, ja mojega razreda, saj lahko ponosno rečem, da sem v letošnjem letu postala razrednik 2.a ET. Ko stopaš v razred kot učitelj, se večkrat zgodi, da je tvoje poznavanje razreda zelo površinsko. Ko pa razredu postaneš razrednik, ugotoviš, da to ni samo razred, ampak skupina mladih ljudi, tako različnih značajev, življenjskih zgodb, ciljev in pričakovanj. In danes sem ugotovila, da je ta skupina mladih ljudi tudi zelo ustvarjalna.

Ta razredni časopis nam odpre vrata v 2.a ET. Ob prebiranju člankov izvemo, kako dijaki preživljajo prosti čas, kako se spopadajo z delom na daljavo, v pravljicah prepoznamo njihove poglede na svet, njihove vrednote, v ljubezenskih pismih in pesmih nas prepričajo, kako lepa je ljubezen in na koncu, njihove novoletne želje dokazujejo, da so ti mladi ljudje ne samo zelo ustvarjali, ampak tudi srčni in dobri ljudje. Hvala Vam, da ste mi polepšali dan.

Iskrene čestitke mentorici, prof. Majdi Malik, mladima urednicama Mii in Tjaši in pa vsem avtorjem prispevkov prvega razrednega glasila Oh, ta 2.A ET. Ponosna sem na vse vas in komaj čakam drugo izdajo glasila Oh, ta 2.A ET.

Erika Ferfolja Vidič
Razredničarka 2.a ET

NAŠ PROSTI ČAS

Prosti čas je za vsakega človeka zelo pomemben. Nekateri ga radi izkoristijo na aktiven način, na primer s športom, drugi si raje vzamejo več časa zase na bolj miren način, na primer s počitkom. Menim, da sta prav aktivnost in počitek dve zelo pomembni stvari predvsem za naše zdravje.

Sama sem bolj lene sorte in zelo rada spim, a mi šport ni ravno tuj, saj sem zadnja tri leta trenirala roket. Kljub temu da ga ne treniram več, pogosto tudi tečem in poleti veliko kolesarim. Tečem v naravi, ko imam čas, ko je lepo vreme in imam voljo, a zgolj z namenom, da sem še vedno aktivna, da se nadiham svežega zraka in predvsem ker na tak način preživim čas sama s sabo in si zbistrim misli. Včasih, ko pa nimam veliko volje, grem raje na sprehod. Najraje preživim svoj prosti čas z družino in prijatelji. V družbi družine sem tako ali drugače večino časa, zato vsako minuto s prijatelji zelo cenim, predvsem z mojima najboljšima prijateljicama, ki sta sedaj moji bivši sošolki in se ne tako zelo pogosto vidimo. Šele sedaj se zavedam, kako je čas pomemben in da ga je zaradi tega treba dobro izkoristiti. Predvsem zaradi šole si je treba čas doma premišljeno razporediti, da ti potem ostane prosti čas. Poleg vsega, kar sem naštel, rada tudi ustvarjam, rišem, kuham, gledam filme in včasih igram na kitaro. Skoraj bi že pozabila omeniti mojo drugo najljubšo stvar za preživljanje časa in to je glasba. Glasbo neizmerno rada poslušam, navadno na slušalkah, ko se vozim v avtu ali na avtobusu in tudi doma. »Muzika« mi veliko pomeni, saj me besedila pesmi velikokrat dvignejo, ko sem slabe volje in mi dajo še dodatno energijo, ko sem dobre volje.

Zelo rada imam razgibane dneve brez počitka. Morajo biti tudi produktivni. V vsakem dnevu poskušam narediti čim več učinkovitih stvari, ki mi bodo pozitivno pomagale pri osebni rasti. Ko naredim vse za šolo, se odpravim delat druge stvari, ki so mi veliko bolj pri srcu. Po navadi si pripravim torbo za naslednji dan in nato grem na trening. Treniram petkrat na teden eno uro in 30 minut. To je moj najljubši del dneva. Večkrat si tudi sama naredim z veseljem večerjo, saj poskušam jesti zdravo. Kar mi še časa ostane, si uredim slike od treninga in pripravim si masko za obraz. Ne hodim veliko v družbo, saj imam raje čas zase. Ko pa se dobim s prijateljicami, navadno gremo na pijačo. Največkrat jih grem iskat kar z mojim motorjem. Ob vikendih imam občasno tečaje za modo. Modo obožujem. Rada tudi gledam modele in se nekaj učim iz tega. Kar mi pa še časa preostane, počivam ali spim.

Že od malega sem zelo aktiven in navihani otrok, prav nikoli si nisem dala miru. Televizijo sem gledala zelo malo, pravzaprav skoraj nič, gledanje risank mi je bilo preveč dolgočasno. Raje sem se igrala z igračami (to niso bile razne punčke, barbike, dojenčki pravzaprav kar avtomobilčki, orodja, kocke itd.), kot pa sedela in gledala risanke. Vem, da se vam to zdi čudno in neverjetno, ampak tako je bilo. Že pri štirih letih sem se naučila voziti kolo brez pomožnih kolesc in že od takrat je kolesarjenje moj najljubši hobi. Ples me je navduševal že od malega, velikokrat sem doma plesala kar pred televizijo in tako je mama opazila, da mi to leži in veseli, zato me je vpisala v plesno šolo Be funky, pri kateri sem plesala od drugega razreda. V šestem razredu sem se prepisala v plesno šolo M & N. Treninge sem obiskovala redno, štirikrat na teden in tekem tudi ni zmanjkalo. Prišel je problem, ko sem si proti koncu devetega razreda zlomila gleženj, zato sem se morala odpovedati plesu in vsem mojim aktivnostim. Pol leta se nisem ukvarjala z nobenim športom in komaj sem čakala, da se mi noga zaceli, saj sem morala biti večino časa doma. Po rehabilitaciji sem lahko končno samostojno stopila na nogo, vendar bilo je poletje in s treningi smo končali. Končala sem tudi osnovno šolo, ki sem jo obiskovala v Mirnu, in začela obiskovati srednjo šolo v Novi Gorici. Sedaj končam pouk pozneje, kot sem ga v osnovni šoli in zato pridem tudi kasneje domov, saj živim v Kostanjevici na Krasu, ki pa je kar precej oddaljena od Nove Gorice. Odločila sem se, da bom z rednimi treningi plesa prenehala in obiskovala le fitnes, saj lahko grem, ko imam čas. Ne le da obiskujem fitnes, tudi doma se veliko gibam. Z mamom greva velikokrat kolesarit, tečeva, v zimskem času pa tudi veliko smučam. Življenja brez športa si ne predstavljam.

V prostem času, ko ne delam nič za šolo, rada gledam filme, se družim s prijatelji in družino, pomagam doma, uporabljam telefon ter se rada ličim in vadim ličenje. Filme in serije zelo rada gledam, ker prikazujejo zgodbe drugih ljudi, v kakšnih pogojih živijo itd. Telefon pa poskušam uporabljati čim manj. Ličim se rada že od malih nog, saj mi je bilo že takrat zanimivo, kako lahko izgled svojega obraza spremeniš z ličili. Doma rada vadim različne tehnike ličenja. Rada tudi kupujem različna ličila ter jih preizkušam na sebi in ostalih. Z ličenjem bi se rada v prihodnosti ukvarjala tudi profesionalno. Rada se ukvarjam z modo in rada nakupujem.

Ne maram pa se ukvarjati s športom, saj ni moja najljubša dejavnost, ker zanj nimam kondicije, niti energije.

Sama sem zelo kreativna oseba, zato v svojem prostem času veliko rišem, slikam, izdelujem kolaže itd. Že od otroštva me zanima umetnost in pravzaprav vse, kar je »lepo« na pogled. Zato tudi vložim veliko časa in energije v to, da je okolje, v katerem živim, estetsko privlačno. Pogosto obrnem svojo sobo na glavo – premaknem omaro, obesim kakšno novo sliko, poslikam steno ali zamenjam zavese. In ko se nove postavitve naveličam, preprosto začnem od začetka. Moji prijatelji menijo, da je moje početje izguba časa, ampak majhni, kreativni projekti, kot je prenova sobe, me inspirirajo in me napolnijo z energijo. Ponosna sem, ko vidim, da sem ustvarila nekaj lepega in to mi daje motivacijo in navdih za moje nadaljnje

projekte. In čeprav večino časa preživim v svoji sobi, si včasih zaželim družbe. Takrat grem ven s prijatelji – največkrat v kakšno kavarno, knjižnico ali pa na sprehod. Kaj počnemo, je odvisno od dneva – včasih samo gledamo »anime«, pijemo kakav in se pogovarjamo, spet drugič gremo nakupovat ali se preprosto potepamo po Qulandiji. Nakupovanje je še eno izmed stvari, ki jih rada počnem, a le ko sem »na volji«. Ne maram nakupovati z družino, včasih še s prijatelji ne. No, saj ne kupujem karkoli – večino časa samo hodim po Qulandiji in pomerjam obleke, za katere nimam poguma, da bi jih nosila. Verjeli ali ne, moda me zelo zanima. Večini ljudi se to zdi zelo presenetljivo, glede na to, da v šolo hodim v ponošenih puloverjih in navadnih kavbojkah, ampak ob šestih zjutraj resnično nimam volje ali energije, da bi skupaj spravila boljši »outfit«. Ko pa grem ven s prijatelji, se rada potrudim in pogosto zapravim ure časa za to, da izgledam dobro. Velikokrat se postavim pred omaro, izberem moje najljubše kose oblačil in poskušam ustvariti kreativne »outfite«. Pogosto tudi svetujem prijateljem in preprečujem modne katastrofe ter pri tem zelo uživam. Verjeli ali ne, tudi zelo rada berem. Sicer ne berem več toliko, kot sem včasih, ker nočem zapravljati časa s slabimi knjigami (kot so na primer tista za Cankarjevo). Berem takrat, ko se mi zahoče, ali ko mi prijatelji priporočijo kakšno resnično dobro knjigo. Ne gre za to, da bi prebrala tono knjig, pomembno je, da so tiste, ki jih preberem, resnično kvalitetne. Bil je čas, ko sem veliko tudi sama pisala. To je bilo v šestem razredu, ko sem mislila, da je Somrak najboljša romantična knjiga »ever« - temu primerno je bilo tudi moje pisanje. Nekaj let in veliko boljših knjig kasneje, v pisanju še vedno uživam, a težje najdem čas in inspiracijo. Občasno še vedno napišem kakšen verz v navalu emocij, a težje pišem daljše zgodbe.

ŠOLANJE NA DALJAVO

Menim, da je po eni strani bolje biti v šoli, saj vstanemo zgodaj in opravimo že vse v enem dobrem dopoldnevu in tudi pouk je kvalitetnejši. Prav tako se v šoli tudi več družimo. Pri delu na daljavo ni tako dostopne pomoči učiteljev. Prav tako je v šoli tudi kvalitetnejša razlaga. Ampak dnevi postanejo utrujajoči, zato je po tej strani bolje delo od doma, saj si sami organiziramo, kako bo potekal dan in kako bomo opravili naloge. Šola na daljavo je tudi preizkus naše odgovornosti in samostojnosti, kar je za življenje priporočljivo. Kljub vsemu menim, da je človek socialno bitje, ki se ne more učiti prek naprav, ampak od ust do ust, saj si tako veliko bolj kvalitetno zapomni in se nauči šolsko snov. Obstaja pa še ena težava. Uporabila bom kar primer matematike, ki je za ekonomiste eden najpomembnejših predmetov, ki potrebuje dobro razlago in vaje za razumevanje. In če kdor koli ne razume snovi, profesor tega ne more vedeti in se tudi ne more učencu tako posvetiti, kakor bi se mu v šoli.

Situacija, v kateri smo se znašli zaradi korona virusa, nas je definitivno nekaj naučila, predvsem to, kako dragocene so dejansko stvari, ki so nam samoumevne. Z vsemi ukrepi za zajezitev virusa, kot so omejeno gibanje, šola na daljavo in podobno, smo izgubili predvsem pristen človeški stik, ki ga ni mogoče nadomestiti, moramo pa priznati, da bi bilo bistveno drugače in slabše, če ne bi bilo pametnih naprav, ki nam omogočajo komunikacijo z bližnjimi in šolanje na daljavo. Šola na daljavo vidi vsak posameznik po svoje in kot vsaka stvar ima tudi ta negativne in pozitivne lastnosti. Največja prednost je po mojem mnenju zagotovo to, da si lahko dan organiziramo po svoji volji in ne zapravljamo časa z večurno vožnjo do šole. Poleg tega je mogoče res, da videokonference potekajo bolj nemoteno kot pri urah v šoli, a je še vedno te vrste šolanje manj učinkovita in produktivna oblika in v njej vidim bistveno več slabosti. Poleg tega, da živimo v svetu s pametnimi telefoni in računalniki, nas šolanje na daljavo še bolj izpostavlja modernim tehnologijam, kar je po mojem mnenju slabo za nas v več pogledih. Zato menim, da bi bilo bolje, če bi več delali z zvezki in učbeniki in bi tako zmanjšali uporabo računalnikov. Skratka, šola na daljavo se definitivno ne more enačiti s šolanjem, kot smo ga bili navajeni in upam, da se bo situacija kmalu pomirila in da bomo nazaj zaživel normalno življenje in šli čim prej nazaj v šolske klopi.

Učenje na daljavo ima svoje prednosti in slabosti. Prednosti so, da se sam odločam, kdaj bom delal za kakšen predmet in si drugače razporedim dnevne aktivnosti. Ker je policijska ura uveljavljena in je dan le do štirih popoldne, sem čim več časa na kolesu in zato delam naloge in zaposlitve pozno v noč (v tem tednu sem skoraj vse dni bil na računalniku do dveh zjutraj, nato pa se zbudim ob osmih). Definitivno je pa slabost ta, da imamo dijaki manj znanja, kot če bi bili v šoli pri pouku. Govorim v množini, ker sem se pogovarjal s prijatelji na to problematiko in smo zaključili, da imamo vsi bistveno manj znanja, kot smo ga imeli pred

korono oz. če bi bili v šoli pri pouku. Kar se tiče trenutnih ocen, ki smo jih pridobili od doma, se mi zdi, da bi bilo bolje, če bi bili testi lažji v smislu, da bi bilo manj vprašanj, saj je potrebno več časa za reševanje na računalniku kot na papirju. Predlog za izboljšanje pridobivanja znanja je, da ni preveč nalog, seveda si sedaj mislite, da to pravim samo zato, ker se nam dijakom ne da delati (kar je 100% res) ampak je pa hkrati res, da je glede na število predmetov težko slediti vsebini in datumom oddaje vseh nalog.

Izobraževanje na daljavo prinaša številne prednosti, pa tudi slabosti. Osebni stik je tisto, česar nikoli ne bo mogel nadomestiti noben računalnik, je pa samo dejstvo, da smo lahko povezani kljub prepovedi zbiranja, velika prednost, ki pomaga življenju, da teče naprej. Sicer v malo drugačni obliki, a vendar teče, da leta izobraževanja ne bi bila po nepotrebem podaljšana in da bi vsi lahko svojo izobrazbo dosegli kljub ukrepom v času epidemije. Prva in verjetno največja prednost je, da lahko za šolo izbiramo čas in prostor našega dela, seveda če nimamo napovedane ure v živo prek videokonference.

Učenje na daljavo je nekaj, kar si večina od nas sploh ni predstavljala, da se bo zgodilo. Vsak ima svoje mnenje o tem, a najbrž se lahko vsi strinjamo, da ima svoje prednosti in slabosti. Učenje na daljavo marsikomu prinese višji uspeh oz. dobre ocene, kar po eni strani ni slabo, je pa lahko zelo pomembno za prihodnost. Zame je delo od doma nekoliko lažje, saj sem tip človeka, ki je rad zelo organiziran in delo na daljavo mi to zelo zelo dopušča. Lažje mi je, saj si urnik sama sestavim (razen videokonferenc) in si tudi delo sama razporedim. Delovni prostor imam bolj urejen in menim, da je moje delo veliko bolj učinkovito, saj si vzamem več časa za šolo in ga razporedim čez cel dan. Ima pa delo na daljavo tudi svoje slabosti. Pri določenih predmetih, kjer ni potrebno prebrati samo snov v učbeniku in se jo naučiti, ampak moraš snov tudi razumeti in vedeti postopek, kot pri matematiki in poslovni matematiki, pri tujih jezikih, slovenščini in še marsikje, so videokonference po mojem mnenju učinkovite, ampak zagotovo ne tako kot pri pouku v živo. Mislim, da je učenje na daljavo kar zanimivo, saj se vsi privajajo na splet, ki bo v prihodnosti pomemben.

Vsak se na svoj način spopada z delom na daljavo. Prednosti tega so, da si lahko sama organiziram, kdaj bom kakšno nalogo naredila. Za oddajo naloge imam več časa kot na primer za nalogo v šoli. Lahko se odločim, da snov predelam za vikend in jo imam tako manj čez teden. Snov, ki jo moramo sami predelati, si bolj zapomnim, ker jo sama preberem in nato moram na prebrano snov nekaj rešiti, odgovoriti. Lažje je usklajevati urnik pouka z urnikom treningov. Slabosti pa so, da ne slišim razlage učitelja pri določenih snoveh, kjer bi lahko nastal problem pri testih in spraševanjih. Po mojem mnenju je preveč nalog in premalo konferenc z razlago. Lahko bi pa naredili tako, da naloge rešujemo skupaj in se zraven pove razlaga snovi. Velikokrat pride do prekinjanja med konferenco, včasih zaradi aplikacije ali

zaradi povezave, ampak to so stvari, na katere ne moremo vplivati. Kljub temu se nekateri profesorji jezijo na nas, češ da bi morali mi poskrbeti za težave in se ne zavedajo, da je tudi nam, učencem, težko. Vsi si želimo čimbolj enostavno učenje in upam, da se bodo nekatere stvari spremenile.

Menim, da je učenje na daljavo za nas, učence, slabše, kot pa če gremo v šolo. Doma se manj naučimo kot pa v šoli. Snov nam je razložena na nek način, a vseeno ni enako, saj imamo nove predmete, ki so pomembni za naše šolanje. Tudi sama naloga nam vzame res veliko časa, saj veliko moramo sami narediti. Vem, da so naloge potrebne, da bi nadaljevali snov, ampak nam ne preostane veliko časa za dejansko učenje snovi iz vsakega predmeta posebej. In to je tudi problem, ne naučimo se, kakor bi morali. Dobra stran pa je, da delo od doma predstavlja manj stresa, čeprav imamo veliko dela, je učenec lažje tako. Ampak na koncu se ne bomo dobro naučili snovi. Menim, da delo na daljavo ni slabo, ampak če bo tako trajalo dolgo, ne bo najbolje.

Učenje na daljavo je nekaj, kar nas je zelo presenetilo. Sprva smo vsi s težavo reševali naloge, ampak sedaj, ko smo se naučili uporabljati spletne učilnice, nam je veliko lažje. Po mojem mnenju je to za naše znanje veliko slabše, kot če bi bili v šoli, ampak je edino, kar nam preostane. Veliko lažje mi je delati z učenjem na daljavo, saj imamo lepo porazdeljen urnik in za računalnikom je manj moteče, kot če bi bili v šoli. Sam sem tudi bolj skoncentriran pri delanju nalog ter video klicih. Seveda je lažje pridobiti ocene s šolanjem na daljavo, ampak je to edina možnost zaenkrat. So pa tudi slabosti učenja na daljavo. Moj razred ima težave pri predmetih, kot so matematika, saj je veliko težje razumeti račune ter postopke reševanja. Vem pa tudi, da vsem manjka druženje tako v šoli kot izven. Glede na sedanjo situacijo pa mislim, da se tako dijaki kot profesorji trudimo, da bomo čim več znanja pridobili ter ta čas čim bolje izkoristil.

Učenje na daljavo omogoča, da sami razpolagamo s svojim časom in smo tako tudi bolj učinkoviti. Vsem ne ustreza, da sedem ur neprestano sedijo v klopi in poslušajo razlago, zato se lahko zdaj lažje koncentrirajo, saj imamo navadno le dve do tri video konference na dan. Po drugi strani pa je to slabo za tiste, ki težko najdejo motivacijo za delo in nimajo nikogar, ki bi jih v to »prisilil«. Mislim, da se pri delu na daljavo lahko bolj osredotočijo na tiste predmete, ki se ti zdijo pomembnejši oz. so ti bolj všeč. Npr. ni nam treba zapravljati časa z zdravstveno vzgojo (reševanje nalog pri tem predmetu nam vzame maksimalno 15 minut na teden) in ta čas raje porabimo za strokovne predmete, ki so dejansko relevantni – ali za hobije.

Pouk na daljavo ni tako kvaliteten kot tisti v živo, saj pri večini predmetov ne dobimo razlage, kakršno bi dobili v šoli in jo konec koncev tudi potrebujemo. Če česa ne razumemo, si večinoma pomagamo med sabo, odgovore iščemo na internetu ali v lanskih zvezkih, kar je zapravljanje časa, saj bi v šoli vse nejasnosti pojasnil že profesor med uro. Tako počasi nastaja neka lunja v znanju, ko sploh še nismo nadomestili tiste od spomladi. Je pa res, da se sedaj vidi, koliko motivacije ima posameznik, da se res poglobi v neko snov in jo poskuša razumeti. Mislim, da delo na daljavo prinaša več škode kot koristi. Ne samo iz izobraževalnega vidika – ne smemo pozabiti, da je človek tudi socialno bitje in potrebuje družbo.

Vsaka stvar na tem svetu ima prednosti in slabosti, tudi šolanje na daljavo ni nobena izjema. Pride trenutek, ko sem presrečna, da smo doma. Čez par minut pa se mi že sesuje svet, saj smo vezani na internet, od katerega nikoli ne veš, kaj pričakovati. Torej, da ne bom dolgozvela, bom najprej izpostavila slabosti. Prvo sem že omenila- internet. Osebnostnim težavam in mi pouk poteka dokaj normalno. Naslednja slabost- videokonferenca. To je odvisno od dneva, včasih poteka normalno, spet naslednjič pa nas izklaplja. Seveda je to zato, ker je preveč obremenjeno. Tukaj bom vrnila še dejstvo, da mi pri marsikaterem predmetu manjka razlaga in pogrešam videokonference. Za naslednjo in zadnjo slabost bom izpostavila samo količino dela pri posameznih predmetih. Sem oseba, kateri ni težko narediti malo več v enem dnevu, da imam naslednji dan manj. Nisem pa preveč zadovoljna z dejstvom, da je pri enih predmetih več kot pri ostalih. Nikoli se nisem pritoževala glede matematike kot se večina, saj menim, da se tako veliko več naučim. Načeloma je bilo vedno dovolj časa za oddajo. Verjamem, da ga je premalo, če vse odlašam na zadnji dan. Ni spet tako malo dela, da bi uspel narediti v enem dnevu vse. No ja, da ne bom samo kritizirala, saj je definitivno tudi veliko prednosti. Najprej stres- šola na daljavo je zelo pomagala mojemu mentalnemu zdravju, saj se ne toliko obremenjujem pred ocenjevanji. No, naslednje je definitivno spanje. Glede na to, da ne živim blizu Nove Gorice, sem imela po navadi dve uri vožnje na dan. Tako lahko spim dlje, kar je velik plus. Dobra stvar je definitivno tudi prosti čas, saj si lahko dan in obveznosti v njem organiziramo sami. Zato mi ostane veliko časa za stvari, ki jih prej nisem mogla početi. Na primer branje, telovadba, triurni sprehodi ... Torej povzetek tega je, da mi je definitivno bolje doma. Pridejo dnevi, ko sem drugačnega mnenja, ampak jih je malo. Za izboljšavo pouka na daljavo bi edino predlagala več videokonferenc.

Moje mnenje je tako, da učenje na daljavo za nas ni ravno idealno, če gledamo v prihodnost, ko bomo imeli maturo in seveda nam bo težje kot dijakom, ki so ves čas dobili dobro razlago in so bili ves čas v šoli. Vendar mislim, da ima učenje na daljavo tudi nekaj prednosti in to so recimo, da smo dijaki bolj spočiti in s tem imamo tudi več energije za učenje. Vendar vseeno mislim, da je teste na daljavo vseeno težje pisati kot v šoli, saj so bolj časovno omejeni in jih moraš oddati v spletno učilnico točno ob uri, saj drugače se spletna učilnica zapre in

posledica je, da ti profesor ne verjame in dobim slabo oceno. To meni predstavlja še večji stres, kot da bi dejansko bili v šoli in pisali test. Drugih pripomb pa nimam, saj vse poteka tako, kot bi moralo, če odštejemo, da se kakšna internetna povezava kdaj prekine.

NAJLJUBŠE PRAVLJICE

Ena mojih najljubših pravljic iz otroštva je pravljica bratov Grimm z naslovom Žabji kralj. Pravljica govori o najlepši kraljevi hčerki in o grdem žabcu. Nekega dne se je princesa igrala z zlato kroglo pri tolmunu. Nato ji krogla pade v vodo in dekle se razžalosti. Na srečo pa žabec zasliši princesin jok, skoči k njej in ji ponudi pomoč. Princesa mu razloži, kaj se je zgodilo in tako se žabec odloči, da ji bo pomagal v zameno, da postane njegova prijateljica in si poleg tega delita hrano, pijačo, se igrata razne igre in spita v isti postelji. Obupano dekle ponudbo sprejme, ker si po tihem misli, da nobena žaba ne more postati človekova prijateljica. Nato ji žabec prinese kroglo in takoj za tem princesa odhiti domov in kar pozabi na žabca in svojo obljubo. Naslednji dan se pred grajskimi vrati pojavi žabec, medtem ko je kraljeva družina za mizo. Princesa zasliši žabčeve klice, odhiti do vrat in jih močno zaloputne. Ko kralj izve, kaj se je zgodilo, vztraja, da mora kraljična svojo obljubo držati in ustreči žabcu. Princesa je očeta ubogala, a svojega jeznega obraza ni skrivala. Kot je bilo obljubljeno, sta žabec in princesa jedla in pila za mizo in prav tako bila skupaj v princesini sobi. Ker je žabec hotel, da si s kraljično delita tudi posteljo, je kraljični prekipelo in je od besa žabca vrgla ob zid. Žabec se je ob padcu spremenil v prelepega princa in obrazložil princesi, da ga je zaročila čarovnica. Potem sta se princ in princesa zaljubila in kmalu za tem tudi poročila. Menim, da ta pravljica nosi velik pomen, kajti govori o pomenu dane besede, ki jo v sodobnem času velikokrat izkoriščamo in zanemarjamo, kot je tudi prikazano v zgodbi. Pravljica nas poleg tega uči o odgovornosti za svoja dejanja in obljube, tudi če imamo do njih odpor. V pravljici spoznamo, da je zunanji videz zelo pomemben in zanimivo mi je, kako se lahko najmočnejše negativno čustvo, ki izraža sovraštvo, v trenutku prelevi v najmočnejše pozitivno čustvo, ki predstavlja ljubezen. Prav zaradi teh sporočil, ki jih pravljica nosi, in zato, ker je zelo stara, saj naj bi bila prvič omenjena že v 13. stol., se mi zdi nekaj posebnega, saj se na nek način povezuje s sedanjostjo in aktualnimi problemi.

Pravljice so me spremljale skozi celo otroštvo. Starši so mi jih redno prebirali, pred spanjem in v prostem času. Najbolj mi je ostala v spominu pravljica z naslovom Frančkova nova čelada.

Že kot majhen otrok sem zelo rada poslušala pravljice. Najbolj mi je bila všeč zbirka pravljic o želvaku Frančku. Te pravljice so bile polne dogodivščin in zanimivih pripetljajev med prijatelji. Posebej zanimive so bile tudi zato, ker so vse na koncu imele nauk oz. sporočilo. V vseh teh pravljicah so nastopale govoreče živali, ki so bile po srcu zelo prijazne. Pravljica Frančkova nova čelada govori o Frančku, ki si je zelo želel posebno čelado. Kupil si je roza čelado z rdečimi vzorci in z lučko na zadnjem delu. Ker je bila čelada podobna čeladam za deklice, so se vsi začeli norčevati iz njega. To je Frančka zelo razžalostilo, zato se je s kolesom odpravil sam proti domu s čelado na glavi. Kljub Frančkovi žalosti se on ni zmeril za mnenja drugih in je čelado vseeno nosil, saj je bila njemu všeč. Med vožnjo ga je zagledal zajec, eden od njegovih prijateljev in videl svetlečo lučko na Frančkovi čeladi. Čeprav so se vsi Frančkovi prijatelji posmehovali njegovi čeladi, se je zajcu zdela zelo zanimiva in posebna. To je povedal

vsem svojim prijateljem. Tako so tudi drugi opazili lučko na čeladi, vsem je postala všeč in so jo želeli imeti.

Taki primeri se dogajajo tudi v resničnem, sedanjem svetu. Nekateri ljudje obsojajo druge glede na njihov način življenja, oblačenja, glede na njihovo raso, videz ... Zaradi tega se veliko ljudi ne počuti dobro v tem, kar so. Menim, da je Franček ravnal pravilno, saj ne glede na to, kaj so si drugi mislili o njem, se on ni vznemirjal in je nosil, kar mu je bilo všeč. Pravljičice so z naukom otroke popeljale skozi dogodivščine, nam pomagale pri pravilnih odločitvah in nam v zabavnejšem načinu prikazale, katero je pravo vedenje. Menim, da bi morali otroci v tem času še naprej brati take knjige. Otroške knjige so vedno imele lepo vsebino, kar zelo vpliva na razmišljanje otroka. Otroci so se zgledovali po njih, kar je bilo dobro, saj so liki v pravljičah vedno delali dobra dela. Zgodba mi je bila posebej všeč kot otroku, ker je imela sporočilo. Franček se ni zmenil za mnenje drugih, kar je bilo tudi prav. Tako bi morali vsi ravnati, kar pa v današnjem svetu ne velja več. Veliko ljudi se še vedno obremenjuje s tem, kaj si drugi mislijo o njih, kar seveda ni prav. Bodimo kot Franček in bodimo to, kar smo.

Moja najljubša pravljičica je imela zanimiv naslov - Ne moreš zaspiti mali medo?. Še sam ne vem, kaj me je tako pritegnilo k njej, ampak sem jo rad znova in znova poslušal, ko mi jo je mama brala. Pravljičica govori o malem in velikem medu (oče in sin). Mali medo ima probleme, s katerimi se je soočil vsak otrok in to je strah pred temo. Mali medo se je tako bal teme, da ni mogel spati, zato mu je oče kupil luč, kljub temu mali medo ni uspel zaspiti. Veliki medo se je zato odločil, da mu kupi večjo luč, ampak zgodba se je ponovila in kljub temu, da je oče poskusil še enkrat z gromozansko lučjo, še vedno mali medo ni uspel zaspiti. Veliki medo se je nečesa domislil. Prijel je malega za roko in skupaj sta zakorakala iz hiše v temno noč. Malega meda je postalo strah, saj zunaj ni bilo nobene luči, ampak veliki medo mu je rekel: »Glej, nisem ti prinesel luči, sem ti pa prinesel luno in vse te utripajoče zvezde.« In v trenutku je mali medo zaspal in od takrat naprej se ni bal teme. Pravljičica mi je še danes zelo všeč, saj ima poleg prelepe vsebine tudi sporočilo, iz katerega se lahko otrok marsikaj nauči.

Ko sem bila mlajša, sem zelo rada brala. Še raje pa sem poslušala pravljičice, ki mi jih je pravila moja nona. Najraje sem imela zgodbe o volku in lisici – te so me vedno nasmejale, a v vsaki dogodivščini se je skrivalo tudi sporočilo. Nisem prepričana, če so te zgodbe del ljudskega izročila, ali si jih je sama domislila. V vsakem primeru pa imajo posebno mesto v mojem srcu, saj me spomnijo na poletja, ki sem jih kot otrok preživljala na deželi in na vse dragocene trenutke, ki sem jih doživela z nono.

Moja najljubša pravljičica nosi naslov Volk gre samo enkrat na led. Zgodba je precej enostavna, govori o naivnem volku in zviti lisici. Odvija se pozimi, ko se gozdne živali skrivajo pred mrazom, zato volk nima kaj jesti. Isto velja za lisico, le da je ta bolj inovativna pri iskanju hrane. Nekega dne se torej volk in lisica srečata in se pritožujeta o svojem problemu. Volk se zaupa lisici in ji pove, da so mu ostale samo še skrivne zaloge in da bodo tudi te kmalu pošle.

Lisico te njegove »skrivne zaloge« zelo zanimajo, zato splete načrt. Volku pove, kje lahko dobi hrano in v zameno ji ta izda lokacijo svojih zalog za zimo. Lisica pelje volka do zamrznjene reke in mu naroči, naj svoj rep vtakne skozi luknjo v ledu, saj bo na ta način ujel veliko rib in se bo lahko najedel. To se seveda ni zgodilo in volk je celo popoldne zmrzoval, medtem pa se je lisica mastila z njegovo hrano. Lahko rečemo, da je bilo to prvič in zadnjič, ko je šel volk na led.

Zgodba se mi je kot otroku zdela zelo smešna, verjetno zaradi načina, kako mi jo je nona pripovedovala. Danes se zavedam, da ima ta kratka pravljica več pomena, kot se zdi na prvi pogled. Lisica predstavlja pametnega, a lenega človeka, ki raje izkorišča druge, kot pa da se sam za nekaj potruži, volk pa je njena žrtev. Osebnostno mislim, da ni nič narobe, če uporabimo svojo pamet in včasih premagamo preizkušnje po lažji poti – dokler pri tem ne prizadenemo drugih. Ta pravljica me je naučila, naj ne vedno slepo zaupam drugim, a naj uporabim svojo glavo in naj se ne pustim pretentati.

Moja nona je vedno našla način, da je v zgodbo vključila neko sporočilo, ravno zato so mi še danes njene pravljice tako všeč. Nisem prepričana, zakaj mi je pravljica o volku in lisici najljubša. Najbrž zato, ker v meni vzbudi največ lepih spominov. Spomnim se, da mi je nona to pravljico povedala tolikokrat, da sem jo znala na pamet in nisem želela slišati nobene druge. Volk in lisica sta mi tako prirasla k srcu, da se je nona domislila nove pravljice, samo da se njuna dogodivščina ne bi nikoli končala. In njen trud zelo cenim.

Zmeraj sem imela rada fantastiko in nadnaravne stvari, oziroma bitja. Moja najljubša pravljica je Snežna kraljica. Napisal jo je Hans Christian Andersen, ki je tudi moj najljubši avtor pravljič. Zgodba mi ni všeč samo zato, ker je v njej čarovnija, ampak tudi zato, ker ima dober konec in lep pomen. Ta pravljica mi je tudi zelo pomembna, ker mi je mama kupila knjigo, ko sem bila še majhna. Zelo rada sem tudi gledala risanko. Obstaja več različnih verzij te pravljice, a ta, ki jo bom opisala, mi je najljubša. Čeprav je naslov Snežna kraljica, zgodba ne govori o njej, ampak o deklici Gerdi, ki je imela prijatelja Kaja. Ko je prišla zima, je Kaju padel drobec zlobnega zrcala v oko in srce. Zaradi tega je postal nesramen. Ko ga je prišla Snežna kraljica iskat, je odšel z njo v njeno palačo. Spomladi ga je Gerda odšla iskat in najprej naletela na starko, ki jo je začarala, da je pozabila na Kaja in Snežno kraljico. Ko je videla vrtnice, se je spet spomnila nanj in ga šla naprej iskat. Bila je že jesen. Nato je srečala krokarja, ki jo je peljal v kraljevo palačo. Že je mislila, da ga je našla, a v resnici ni bil on. Kralj in kraljica sta ji podarila hrano in tople obleke ter kočijo. Po poti so kočijo napadli razbojniki in jo ugrabili. Glavna razbojnika jo je izpustila in ji posodila svojega jelena za pot. Ustavila sta se pri domačinki, ki jo je napotila do svoje prijateljice. Od tam sta z jelenom tekla proti ledenemu viharju, a jelen se je ustavil, ker ni zmogel več. Gerda je premražena nadaljevala svojo pot. Ko je prišla do Kaja, ga je objela in začela jokati. To je izničilo urok Snežne kraljice. Nato ju je kraljica izpustila, ker se ni mogla kosati z močjo dveh ljubečih src. Na poti nazaj je Gerda pozdravila vse svoje prijatelje in s Kajem sta bila spet združena. Svojo ljubezen sta potrdila s tem, da sta posadila dve vrtnici.

Pravljica nevsiljivo pokaže, kako lahko premagamo vsako težavo ali prepreko, če v srcu ohranjamo ljubezen. Zdi se mi, da moramo ne glede na vse to početi tudi v resničnosti. Na

svetu je veliko sovraštva, premagamo pa ga lahko le tako, da se imamo radi in ne obupamo kljub težavam.

Moja najljubša pravljica, ki jo bom tudi predstavil, je bila Janko in Metka. Zgodba, v kateri nastopa pet oseb in to so: Janko, Metka, njun oče, mačeha ter čarovnica v gozdu. Vse se začne tako ...

Družina je bila zelo revna, pri hiši pa ni bilo dovolj hrane. Nekega dne je Janko slišal, kako je mačeha rekla očetu, da otroka preveč jesta. Rekla mu je, naj ju odpelje v gozd in ju pusti tam. Janko je skoval načrt in si napolnil žepe z belimi kamenčki. Naslednji dan je šla družina skupaj v gozd. Janko je med potjo na skrivaj drugega za drugim na tla spuščal bele kamenčke. Oče je zakuril ogenj, da jih ne bi zeblo. Janko in Metka sta zaspala ob ognju. Ko sta se zbudila, je bila že noč in bila sta sama. Janko in Metka sta sledila kamenčkom in tako našla pot domov. Njuna mačeha je bila jezna. Odpeljala ju je spet v gozd. Janko ni imel več kamenčkov, zato je po poti spuščal drobtinice kruha. Janko in Metka sta znova zaspala in ko sta se zbudila, sta bila popolnoma sama. Ptički so pojedli vse drobtinice. Zdaj nista mogla najti poti domov. Bila sta zelo lačna in nato sta prišla do hišice iz čokolade in sladkarij. V hišici je prebivala zlobna čarovnica. Najprej je Janku in Metka prijazno ponudila veliko dobrot. Nato pa je Janka zaklenila v kletko. Metki je čarovnica naložila veliko težkega dela. Janka je hranila, da bi postal debelejši, on pa jo je vedno prevaral tako, da ji je namesto prsta za otip podtaknil suho vejo. Ampak ker ni mogla več čakati, je naročila Metki, naj zakuri peč. Čarovnica je izpustila Janka iz kletke in Metka je zakurila peč. Nato sta porinila čarovnico v peč in se tako rešila. Janko in Metka sta stekla domov. Njun oče se je zelo razveselil, a mačeha niso od takrat nikoli več videli.

V otroštvu se mi je v spomin najbolj vtisnila pravljica o Sneguljčici in sedmih palčkih. Pravljica se začne tako, da si je nekega dne kraljica zaželela imeti otroka, ki bi bil bel kot sneg in rdeč kot kri. Kmalu za tem je rodila hčerko in ji dala ime Sneguljčica. A kmalu za tem je kraljica umrla in kralj je našel novo kraljico, ki je bila vzvišena. Imela je čarobno zrcalo, ki ga je vsak dan spraševala, kdo je najlepši v deželi. Zrcalo ji je vedno govorilo resnico in ji povedalo, da je ona najlepša. Sneguljčica je med tem odraščala in se spreminjala v lepotico. Nekega dne je kraljici zrcalce povedalo, da je najlepša Sneguljčica in kraljica je pobesnela. Od jeze in ljubosumja je naročila lovcu, naj Sneguljčico odpelje v gozd in jo ubije. Kot dokaz naj ji prinese njeno srce, a lovec se jo je usmilil in pustil, naj zbeži, kraljici pa prinesel srnino srce. Sneguljčica je tako sama taval po temačnem gozdu in čez nekaj časa zagledala leseno hiško sredi gozda. Odločila se je, da bo vstopila, saj je bila utrujena in želela si je odpočiti. Ko je vstopila, je bilo videti vse tako majhno in povsod je bilo sedem parov krožnikov, kozarcev, postelj ipd. Iz vsakega krožnika je pojedla le eno žlico in iz vsakega kozarca popila le en požirek. Na koncu se je ulegla v zadnjo posteljo, saj ji je bila ta najbolj udobna. Zvečer so se vrnil palčki, ki so živeli v hiši. Bili so jezni, saj jim je bilo čudno, zakaj je nekdo jedel njihovo hrano. Ugotovili so, da leži prelepa dekle v eni od njihovih postelj in niso je odgnali. Zjutraj, ko se je zbudila, so se med seboj spoznali in povedala jim je svojo zgodbo. Palčke je zgodba

ganila in ponudili so ji, da ostane pri njih. Palčki so se vsako jutro odpravljali v gore, kjer so iskali zlato, ona pa jim je v zameno kuhala. Med tem časom je kraljica ugotovila, da je Sneguljčica živa, saj ji je zrcalce razkrilo in ji tudi povedalo, kje se nahaja. Tako je skovala načrt, kako naj se je znebi za zmeraj. Odšla je k njej in ji preoblečena v starko ponudila pas, ki ga je zatisnila okoli njenega pasu, tako da se je ta takoj onesvestila. Palčki so Sneguljčico rešili. Kraljica je to ugotovila in spet odšla k njej. Tokrat ji je ponudila zastrupljeno jabolko in ta ga je ugriznila in v hipu umrla. Palčki so jo našli in jo čez tri dni v stekleni krsti odnesli na vrh hriba. Tam so srečali kraljeviča, ki jo je poljubil in Sneguljčica je oživila. Kmalu po tem sta se poročila. Kraljico pa so za kazen poslali v temen gozd, od koder se ni nikoli vrnila.

Moja najljubša pravljica je Rdeča kapica, ki mi jo je mama pripovedovala vsak teden. Rdečo kapico je napisal J. in W. Grimm. Pravljica se začne, ko mama ukaže Rdeči kapici, naj nese dobrote, ki jih je spekla, k babici. Rdeča kapica je imela zelo rada svojo babico in jo je hotela obiskati, saj ji je vendarle dala rdečo kapico. Ko Rdeča kapica poskakuje po gozdu, sreča volka, ki se ga ne prestraši. Volk jo je vprašal, kam pa gre. Odgovori mu, da nese k babici dobrote, ki jih je mama pripravila. Volk jo je na začetku hotel pojesti, a ko je dvakrat premislil, je sklenil, da jo bo raje vprašal, kje živi njena babica, saj bi s tem dobil babico ter Rdečo kapico. Rdeča kapica mu vse pove in volk hitro steče do babičine hiše. Preden lahko pride Rdeča kapica k babici, jo je že volk pojedel in si oblekel njena oblačila. Rdeča kapica vstopi in vidi svojo babico na postelji, bilo je zelo temno. Ko se je bližala, jo Rdeča kapica začne spraševati: "O, babica, zakaj imaš tako velika ušesa?" Volk ji je odgovoril: "Da te bolje slišim." Potem jo je vprašala: "Zakaj pa imaš tako velika usta?" Volk ji je odgovoril: "Da te lažje požrem!" Rdečo kapico poje, še preden lahko zakriči na pomoč. Volk se je zelo najedel, zato se odloči, da bo malo zadremal. Ko začne smrčati, se trese vsa hiša. Na srečo babice ter Rdeče kapice je ravno takrat šel mimo lovec, ki je težko razumel, da stara babica lahko tako močno smrči. Lovec je vedel, da je nekaj narobe. Ko je šel pogledat, je videl velikega krvoločnega volka, ki leži na postelji. Prav tako je videl, da ima volk zelo napihnjen trebuh, zato se je odločil, da ne bo streljal, temveč bo uporabil škarje, da lahko izreže babico ter Rdečo kapico. Na srečo sta bili še živi. Potem je Rdeča kapica šla poiskat nekaj kamnov, tako so volkov trebuh napolnili s kamni, nato še sešili trebuh. Ko se je volk zbudil in zagledal lovca s puško, je hotel zbežati, ampak daleč ni prišel, padel je v vodnjak in tam utonil. Rdeča kapica pa se je naučila nekaj novega, da se ne sme pogovarjati s tujci ter ne sme iti izven poti še posebej, če je sama. Zame je ta zgodba posebna, ker mi jo je mama večkrat brala in nikoli se je nisem naveličal. Zgodba je zabavna, ima sporočilo ter tako kot vse pravljice srečen konec. Zgodba je kratka ter je lahko berljiva.

Ko sem bila majhna, sem prebrala, ali pa so mi starši prebrali kar veliko pravljic, v zadnjem času jih nisem brala že kar veliko časa. Se pa spomnim pravljice, ki mi je še posebej ostala v spominu. Verjetno zato, ker sem si stvari predstavljala drugače, ko sem bila majhna. Tej pravljici je naslov Pepelka. Pravljica je še dandanes zelo popularna. Spomnim se, kako sem si jaz takrat to zgodbo razlagala in kako si jo danes razlagam.

Zgodba mi je bila zanimiva zaradi močne (pravljичne) ljubezni Pepelke in princa. Jaz bi temu rekla »filmska ljubezen«, skoraj neresnična. Njuna ljubezen je bila tako močna, da je premagala vse ostalo. In seveda, kot je značilno za otroške pravljice, je na koncu zmagala glavna junakinja Pepelka zaradi svoje dobrote. Vesela sem bila, ko so bile vse slabe osebe na koncu kaznovane. Takrat sem sama v sebi začutila srečo kot otrok. Čeprav je bila samo pravljica, sem si predstavljala to v resničnem življenju in bila vesela za Pepelkino srečo. Zanimivo, kaj vse opaziš in čutiš, ko si otrok. V besedilu je razvidno, da je dobra oseba vedno nagrajena in slaba kaznovana. Jaz bi rekla, da to velja tudi za realno življenje. V vsakem življenju in tako rečeni »pravljici« oz. »igri« življenja vsakega posameznika se vsakdo sreča z neprijetnimi ljudmi. Na drugi strani pa so ljubljene. Ravno tako je Pepelka poznala in imela ljubljene kot tudi neprijetne ljudi okrog sebe v svojem življenju. Zanimivo, kako je Pepelka

vse naredila za ljubezen. Še dandanes bi nekateri za ljubezen naredili vse. Ljubezen od vedno prevladuje. Po mojem mnenju je to tudi najmočnejše čustvo na svetu in ljubezen premaga vse ovire. Seveda mora biti resnična in obojestranska, poleg tega pa iskrena in prijazna.

Čudno, kako se še vedno spomnim pravljice. Zagotovo je ena redkih. V spominu mi je ostala z razlogom. In zdaj, ko malo razmislim, vidim razlog. Če bi zdaj priporočala pravljice, bi Pepelko zagotovo priporočila.

Že kot majhna deklica sem rada držala knjigo v roki. Sicer nisem še znala brati in sem knjigo le listala, a mi je vseeno bilo zanimivo gledati slike v njej. Najraje sem imela, ko mi je mama prebrala pravljico za lahko noč. Kot otrok sem imela veliko knjig, ki so mi bile pri srcu, a če pomislim, mi je bila najbolj všeč zgodba Grdega račka. Pravljico je namreč napisal pisatelj Hans Christian Anderson, ki je bil tudi moj najljubši avtor in skoraj vse njegove pravljice so mi bile všeč. Ampak kakor sem že povedala, je bil Grdi raček moja najljubša. Zgodba govori o račku, ki je bil nekoliko nenavaden in drugačen od drugih. Bil je večji in grd. Zaradi teh njegovih lastnosti ga je njegova družina zanemarjala in ga ni hotela spoznati z ostalimi živalmi. Raček se je zato počutil slabo in se odločil, da gre sam v svet. A kmalu za tem sta prišli jesen in zima, njemu pa je postajalo vedno hladneje in ni vedel, kaj narediti. Nazadnje ga prijazna babica le opazi in ga pripelje v svoj dom k ostalim živalim. Račku se tudi tukaj ni dogajalo kaj posebno lepše kot doma, saj ga ostale živali niso marale. Maček mu nekega dne podtakne razsipano moko in tako je Grdi raček izgnan iz hiše. Žalosten je taval okoli in prispel do jezera. Odločil se je, da stopi do njega in tam je videl svoj odsev. Raček ni mogel verjeti svojim očem. Bil je drugačen in sicer velik in prelep. Raček se je namreč razvil v prekrasnega laboda.

To besedilo je zame nekaj posebnega, ker mi je tudi vsebina zelo všeč, in sicer to, da račka na začetku nihče ne mara, ko pa se spremeni v laboda, lahko s svojo lepoto prekosi prav vsakega. Tudi sporočilo zgodbe je zelo pomembno. Torej, ne sodi drugih po zunanosti, saj so lahko v resnici zelo dobrega srca. To naj bi veljalo še posebej za današnje čase, ker smo ljudje preveč izbirčni. Če se nam že na zunaj nekdo zdi čuden in drugačen od drugih, se bomo avtomatično malo odmaknili od njega, kar pa ni prav.

Kot otroku mi nikoli niso brali pravljic. Mislim, da ravno zato sedaj tako rada berem. Vedno sem si veliko več zapomnila, če sem sama prebrala, kot če mi je bral nekdo drug. Ne bi rekla, da lahko izpostavim koga, ki naj bi me za branje navdušil, saj sem knjige začela »odkrivati«
sama. Je pa tudi res, da sem mogoče malo prevelik realist in resnično z veliko muko berem stvari, za katere vem, da ne morejo biti resnične. Prav to me je odvrčalo od pravljic in sem že zelo majhna začela brati knjige, za katere večina meni, da so prezahtevne. Torej nikoli nisem imela najljubše pravljice, sem pa jih imela veliko doma. Mogoče bi sedaj, ko pogledam tako nazaj, izpostavila Rdečo kapico. Seveda, ko si otrok, v nobeni pravljici ne vidiš nič drugega kot samo zabavo in ti je vse skupaj veliko veselje. V bistvu pa ta pravljica nosi še kako pomembno sporočilo, ki nam bi marsikdaj koristilo. Menim, da tukaj lahko vidimo

predvsem človekovo naivnost, ki tudi danes ni nič boljša. Zase bi lahko rekla, da sem in hkrati nisem naivna, saj velikokrat moje dobro srce ne vidi slabih lastnosti na ljudeh in sem velikokrat razočarana. Je pa res, da se iz napak učimo in vem, da če bi lahko zavrtela čas nazaj, nobene ne bi ponovila. Velikokrat pa je lahko naivnost za človeka tudi usodna. V pravljicah je seveda skoraj vedno konec dober, zato tudi pri Rdeči kapici ni bilo nič drastičnega - s tem sem želela povedat to, da bi se lahko končalo veliko huje. Dejansko opažam, da bi morali to pravljico prebrati sedaj, ko smo starejši, da bi došli sporočilo. Nedolžno deklico so starši vzeli kot sinonim za vse nevarnosti, ki prežijo na svetu. Mislim, da je ravno ta pravljica povod za vsa navodila kot na primer, da ne govorimo z neznanci, da ne smemo zaupati videzu in predvsem to, da ne tvegamo. Nisem čisto prepričana, ampak po mojem mnenju lahko zraven priključim še pohlep. Volk ni videl ničesar drugega kot samo to, kako bo pojedel babico in nedolžno deklico. Niti približno ni pomislil, da bi lahko vsak čas mimo prišel lovec in že ga ne bi bilo več. V današnjem svetu lahko to primerjam z ljudmi, ki v vsem vidijo samo denar oziroma nek zaslužek. Popolni egoisti, ki vedno najprej pomislijo samo nase. Seveda je odvisno od zaključka, ki ni vedno tako lep, kot je ta. Ampak saj vemo, kako pravijo - konec dober vse dobro.

Moja najljubša pravljica je Polarni vlak. Zgodba se dogaja v božičnem času. Začne se pri nekemu dečku doma, ki ima rad lokomotive. Deček s težavo zaspi, saj misli na Božička, kajti pojavljajo se mu dvomi, ali je resničen ali ne. Skoraj ga že prevzame spanec, ko zasliši zunaj čudne zvoke. Hitro se obleče in gre preverit. Ko stopi skozi vrata svoje hiše, pred sabo zagleda parno lokomotivo. Iz nje stopi načelnik in fantu ponudi vstopnico za vlak. Deček vstopi in kmalu za tem izve, da vlak pelje v Božičkovo vas. Na vlaku so otroci njegove starosti, ki se jim prav tako pojavljajo dvomi o Božičku. Vlak pelje na sever po zasneženih in ledenih tirnicah skozi gozdove in čez gore. Fant na vlaku naveže prijateljske vezi, predvsem s skrivnostnim dečkom, ki je osamljen. Vlak končno pripelje na svojo končno destinacijo. Otroci so navdušeni nad mestom, kjer mrgoli škratov, vidijo pa tudi Božička. Po raznih avanturah vlak odpelje nazaj. Fant se vrne domov, a zdaj je prepričan, da je Božiček realen. Naslednje dan, na božično jutro, zagleda pod smreko darilo, ki si ga je zelo želel in sicer igračo vlaka, s katerim se je prejšnjo noč popeljal na avanturo. Fant ima nato pomisleke, da so bile le sanje, a poleg darila zagleda zvonček, ki mu ga je sam Božiček podaril. Z zgodbo sem bil obseden, saj sem bil tudi sam nor na vlake. Kot vsak normalen otrok sem tudi sam imel dvome o Božičku. Imel sem enako razmišljanje kot fant. Kot zanimivost naj povem še to, da sem igračo polarni vlak dobil tudi sam.

LJUBEZENSKA PISMA

Draga moja največja ljubezen!

To pismo ti pišem iz dveh preprostih razlogov. Prvič zato, ker si edini, ki si to zasluži. Drugič pa zato, ker ti želim povedati, kako pomemben si v mojem življenju. Nimam pojma, kje in kako naj začnem. Najbolje, da kar na samem začetku, ko sva se spoznala. Že takoj, ko sem te prvič zagledala in pogledala v tvoje žareče, rjave oči, sem vedela, da je na tebi nekaj posebnega. Brez kakršnega koli truda je že prvi dan med nama preskočila tista usodna iskrica. Tvoj poljub mi je dal jasno vedeti, da si me vzel za svojo, jaz pa sem milo rečeno postala obsedena s tabo. Od tistega dne sem najsrečnejša, da te imam v svojem življenju. V moje življenje si prišel popolnoma nevede, kako mi boš samo s svojo prisotnostjo lepšal dneve. Slabe volje skoraj da ne poznam več, saj si ti moja kepica sreče. Ne glede na to, kako se trudim, mi misli vedno nekako uspejo uiti izpod nadzora in mislim samo nate. Praktično si sploh ne znam več predstavljati življenja brez tebe. Z mislijo na to, da te enkrat ne bo več, se nikakor ne morem sprijazniti, saj moje življenje brez tebe nima nikakršnega smisla. Potrebujem te tukaj in zdaj, bolj kot kar koli, čeprav se najverjetneje niti ne zavedaš, koliko mi pomeniš. Hvala ti za vse.

V življenju ne potrebujem romantičnih daril, ker sem dobila tebe. S teboj je vsak dan čaroben. Ti mi daješ moč, pogum in predvsem občutek ljubljenosti. Ko sva si prvič izmenjala pogled, sem vedela, da si želim s teboj deliti življenjsko pot. Najina zgodba je bila polna raznih življenjskih ovir, ki naju na srečo niso ustavile. Čas naju ni spremenil, ampak nama je omogočil, da z ljubeznijo rasteva drug ob drugem. V tvojem objemu se počutim varno in zaščiteno pred celim svetom. Hvaležna sem življenju, da nama je prekrizalo poti in te lahko sedaj neizmerno ljubim. Sedaj vem, odprl si mi oči in kako preprosta je v resnici ljubezen.

Pismo bom začela z zahvalo, ker mislim, da je to prva stvar, ki sem ti jo dolžna. Torej, hvala ti za vse lepe trenutke, ki mi jih daješ, hvala za vse dolge dneve, ki mi jih krajšaš, hvala ker si tukaj zame in me podpiraš, tudi ko ne vidim več izhoda. Hvala za vse nasmeške in lepe besede, ki mi jih izrečeš, hvala ker si sonce, ki razsvetli moj vsak dan in še posebej hvala, ker si ob meni res to, kar si. V mojih očeh si res najbolj perfektna oseba na svetu in hkrati tudi moja najljubša. Ti si moj razlog, da verjamem v ljubezen. In prav zaradi vseh naštetih stvari je moje srce polno radosti in ljubezni do tebe. In čeprav tudi med nama velikokrat kaj ni v redu, bo moje srce še vedno bilo le zate in samo zate. Upam, da je v tem pismu razvidno, koliko mi pomeniš.

Besede mi kar tečejo iz ust in zato sem se odločil, da ti napišem pismo.

Moja čustva mi ne pustijo, da jih ne bi povedal in srce prav tako ne. Že dolga leta sem zaljubljen vate in že veliko časa premišlujem, da ti to zaupam. Vsakič, ko te vidim, te na skrivaj opazujem in razmišljam o tebi. Želim ti povedati, da si zelo lepo in dobrosrčno dekle in da si lahko ponosna nase. Ker pa vem, da mora biti zaljubljenost obojestranska, se zavedam, da ti je lahko všeč tudi kakšen drug fant in tako tvojega srca ne bom osvojil. Pravijo, da če imaš nekoga tako zelo rad, ga moraš pustiti, da je srečen s tistim, katerega tudi sam ljubi. Obljubim ti, da če je tako, te bom pustil pri miru in se ne bom vtikal v tvoje življenje in v stvari, ki niso z menoj povezane. In za konec, želim ti veliko sreče v življenju in seveda uspehov ter navdiha pri vseh tvojih dejavnostih. Upam, da se bova še kdaj srečala in si izmenjala par besed.

Dragi moj!

Odkar ti mi polniš srce, moje življenje veliko lepše je.

Vsak dan, ko se zbudim, vem, zakaj živim.

Minute brez tebe so kot leta, a ko sem s tabo, počutim se, kot bi bila zadeta.

Ni pomembno, kje sva, važno, da sem s tabo.

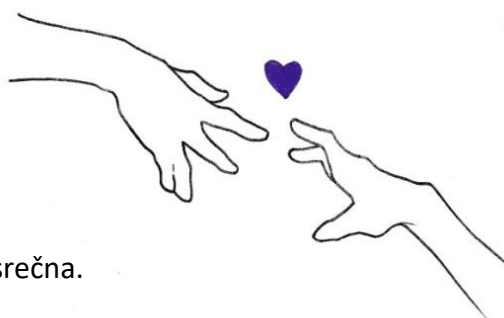
In upam, da najina močna čustva nikoli ne gredo v pozabo.

Ko gledam te, še kar ne morem verjeti, kako sem obogatela,
ko usoda naju je doletela.

Ko pa gledaš me ti, mi srce zardi

In vse se tako čarobno zdi.

Počutim se močna, ker te imam,
tudi, če kdaj bolečino zaznam.

Ti si mi dom, v katerega se najraje zatečem
in najtoplejši objem, v katerem sem zares srečna.

Odpri si mi oči, pokazal nove poti
in dal vedeti, da lepše od mene zate je ni,
zato neizmerno hvaležna sem ti.

In vedi, da v množici ljudi,
moje oči vedno bodo iskale tvoje.

PESMI

ČE GOVORILI BI O NAJU

Če govorili bi o naju, naju
ne povej jim, da nič ne veš,
ampak zadrži se in pojdi stran
brez sramu ali premišljevanja.

Če govorili bi o naju, o naju
ne odgovarjaj jim odločno,
temveč povej jim,
da sva polna razočaranj.

Vseeno mi je,
če me nikoli ne vprašaš, kako je,
z očmi pa vedno mi povej,
da v redu gre.

Če govorili bi o naju, o naju ...

MODRE OČI

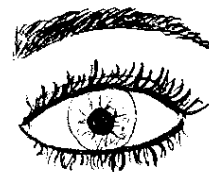
Te modre oči, ki začarale so me.

Ne vidim, a čutim jih blizu!

Vidim njihov sijaj,
sijaj teh modrih oči.

Ne morem se zbrati,
vedno se zalotim, da mislim le še nate.

Vedno in povsod si z menoj,
v resnici še ne, v srcu in mojih mislih pa že.

Misel nate vedno me pogreje in za sekundo me odpelje.

Čeprav ne veš,
hvala ti za to!

CIKEL NARAVE

Večna je narava,
kakor je ljubezen prava.

Spomladi se življenje razživi,
mati narava ves svet prebudi.

Večna je narava,
kakor je ljubezen prava.

Poleti nam sončne žarke da,
dež se z njimi poigra
in na nebu nastane prekrasna mavrica.

Večna je narava,
kakor je ljubezen prava.

Čeprav se jeseni barve v ogenj spremenijo,
narava počasi ugaša svojo energijo.

Večna je narava,
kakor je ljubezen prava.

Pozimi se narava odpravi spat,
tako da spomladi spet začne igrati.

LJUBEZENSKA PESEM

Kje si draga moja,
pogrešam te zelo,
kot meso v bureku,
pogrešam te močno.

Lahko bi šla na burek,
zapeljal bi te,
ampak ne,
ti si raje doma
in ješ zelje.

Zelo lepa si,
kot svež mesni burek,
popelješ me v globoke misli,
počutim se kot turek.

dan in noč,
burek jem le,
če je zelo vroč.

ČAKALA BOM

Vedno je bila vse samo zmešnjava,
naključja, ki so se z dihom prenašala
in glasovi iz ozadja,
ki želeli so, da narazen greva jaz in ti.

A odslej vse bo videti enako
in svet zunaj takšen bo, kot v resnici je.
In da se zamotim, da ne mislim nate
čakala bom in čakam te.

Počakala te bom...
Tudi če čas počasi mine
in zunaj vse mirno je,
da zapolnim tišino, pretvarjam se,
Da vse skupaj hitro gre.

Potem ostanem tiho, molčim,
da slišim, če glas konca proti nama gre.
In ne vem, kako se obnašati, ko te vidim
in kadar te ne,
a v vsakem primeru,
čakala bom in čakam te.

NOVOLETNE ŽELJE NAŠEGA RAZREDA

O novoletnih željah ne moremo še razmišljati. Do novega leta imamo še 10 dni in naj ne bo to izgovor za lenobo in sanjarjenje, kako bo lepo v novem letu. Živimo do 1.1. in takrat lahko komaj rečemo: »Ponosen sem na vse, kar sem storil v 2019 in naj bo tako tudi v 2020«.

Želim si, da ljudje/ družba okoli ne bi bila tako »fejk« - se vsi preveč pretvarjajo in niso direktni.

Želim si, da bi si ljudje bolj upali slediti svojim sanjam, ker se mi gravža, ko kdo reče: »Veseli me matematika«. Pravzaprav pa bi rad potoval po svetu. Rad bi, da bi ljudje bolj gledali na pozitiven del življenja in bili srečnejši in pa da bi uspešno delali v človekovo dobro, ne pa da nam izdelujejo vedno novejšo tehnološke izdelke, s katerimi nam preprečujejo koristen pogovor in nas ločujejo.

Konec vojn in lakote.

Najbogatejšim naj vzamejo manjši del premoženja in ga dajo najrevnejšim.

Da v šolah ne bi bilo toliko testov oz. bi bili razporejeni.

Da bi ljudje manj onesnaževali oz. bi bile kazni višje, če onesnažuješ.

Želim si tudi, da bi se vladarji oz. oblast oz. najvišji organi trudili za družbo ne pa zase.

Da bi na oblast prišli pametnejši ljudje.

Najbolj si želim, da bi svet končno začel spet normalno funkcionirati, da bi bilo konec korone in da bi se čim prej vsi lahko normalno zbrali v šoli in se družili .

Želim si, da bi se vsi razumeli, da bi se vsi lepo imeli.

Da v svetu bi vladal mir, da bi prenehal sleherni prepir, da zaključili bi vsak nemir.

Da v svetu zavlada spet pravica in da za praznike na mizi bo potica.

OB KULTURNEM PRAZNIKU RAZMIŠLJAMO O PREŠERNU

Za Prešerna in njegovo življenje ter dela, ki jih je napisal, vem že od zgodnjega otroštva in mislim, da ga ni Slovenca, ki ne bi vedel zanj. Prav je, da se učimo o zgodovini našega naroda, za katero je veliko prispeval tudi Prešeren s svojimi deli in razmišljanjem. Pred stoletji je bilo življenje bistveno drugačno, a vseeno menim, da so nekatere stvari ljudje doživljali na podoben način kot jih v sodobnem svetu. Ljudje, in med drugimi tudi Prešeren, so pisali večinoma o svojih čustvih, o žalosti, ljubezni in narodni pripadnosti, kar so še vedno aktualne in glavne teme številnih besedil in pesmi. Res pa je, da so imeli v Prešernovem času ljudje drugačen pogled na svet in menim, da so bili veliko bolj zvesti, načelni in realni - česar pa po mojem mnenju v današnjem času primanjkuje. Ljudje so takrat tudi bistveno drugače živeli in mislim, da so se do danes številne stvari izboljšale, vendar smo se ljudje preveč razvadili. Prešernov način pisanja mi je všeč, saj je skozi besede na drugačen način izražal problematike in med drugim tudi izpovedoval svoja čustva. Moram pa priznati, da je branje njegovih besedil težje in na trenutke tudi dolgočasno, saj so to zahtevnejša besedila, ki so bila napisana v bohoričici, danes seveda dosegljiva v sodobnem črkopisu. Skozi branje njegove poezije in ostalih del lahko spoznamo, kako močno in zvesto ljubezen je gojil do svoje muze, ki pa mu ljubezni ni vračala in kako je bil zvest Slovenec, ki je želel narod povzdigniti na višjo raven in predvsem ga združiti. Menim, da je med drugim tudi glede ljubezni danes drugače, kot je bilo takrat, saj se veliko ljudi spoznava in dopisuje prek mobilnih naprav, ljudje smo bolj svobodni v številnih pogledih in lahko po svoji volji izbiramo boljše polovice, ženske pa smo v boljšem položaju kot takrat. Prešernova ljubezen do Julije se na primer ne bi mogla primerjati z ljubeznijo v današnjem času, saj mislim, da ljudje ne bi vztrajali pri eni osebi celo življenje in vztrajali v žalosti, kot je Prešeren, temveč bi sčasoma pustili to za sabo in nadaljevali življenje v upanju na nova spoznanja. Kot sem že povedala, je Prešeren nekakšen simbol Slovenstva in tudi če ni bil popoln človek, smo lahko Slovenci ponosni in je prav, da se ga spominjamo kot enega največjih slovenskih pesnikov in človeka z veliko začetnico.

Mia Ličen

France Prešeren, pomemben pesnik ter človek za slovensko zgodovino in naš narod, nas spremlja že čez vsa leta šolanja in prav tako njegova dela. V šoli beremo njegovo poezijo, vendar menim, da je mladim precej tuja in nerazumljiva, so pa vsekakor v njej predstavljene tudi težave, ki so v današnjem času precej aktualne. Meni osebno njegova dela niso najbolj ljuba, čeprav vem, da je Prešernova poezija zelo cenjena in je v samem vrhu evropske umetnosti. Pesnitve so mi zelo dolgočasne, na trenutke tudi nerazumljive in se preprosto ne morem vživeti v njegov način pisanja. Poleg tega imam občutek, da je bil kot človek zelo zamorjen in negativen, a so prav to lastnosti romantičnih junakov in jih ravno ta žalost,

nesmisel življenja, razmišljanje o samomoru, itd. naredi »znane«. France v številnih pesmih omenja svojo ljubezen, ki je zanj smisel življenja, ta pa mu ljubezni ne vrača in to ga žre in uničuje. Menim, da je to ena najbolj aktualnih tem tudi v sodobnem življenju – hrepenenje po ljubezni, ki pa ti ni vrnjena, a je to v današnjem času, po mojem mnenju, bistveno drugače. Človek se zaljubi, tudi sama sem se in vem, kako je, hrepeniš po določeni osebi, a dejstvo je, da nekateri imajo v ljubezni srečo takoj, drugi je nimajo, s časom pa to hrepenenje mine. Človek gre naprej, spozna nove ljudi, mogoče še boljše in primernejše od tistega ali tiste. Verjamem pa, da za vsakega obstaja nekdo na tem svetu, ki bo zanj tisti pravi in tudi Prešeren bi lahko šel po tej poti, se sprijaznil, da Julijeve ljubezni ne bo nikoli imel, vendar je vse to lažje govoriti, kot potem to dejansko storiti.

Tjaša Zimic

AVTORJI:

Kaja Bubnič

Beti Benedetič

Esma Halilović

Mia Ličen

Dionis Manhuxa

Gentrid Gashi

Miradie Zabeli

Sara Rutar

Tilen Mozetič

Tilen Vendramin

Marko Marc

Katarina Nunić

Špela Devetak

Kim Grmek Hozic

Tjaša Zimic

Eva Pulec

Kaja Žnidaršič

Marko Milanović

Larisa Ipavec

Meri Makovec

Črt Mužina

Anže Lojk

Nika Žižmond

Lana Mraković

Leo Židanik

Aleks Furlani

Vid Polenčič

Nikola Dajić

Gregor Oberdank

UREDNICI:

Tjaša Zimic

Mia Ličen

LIKOVNO UREJANJE:

Mia Ličen

Kaja Žnidaršič

Špela Devetak

Tjaša Zimic

MENTORICA:

Prof. Majda Malik

RAZREDNIČARKA:

Prof. Erika Ferfolja Vidič